

ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

THESAURUS GRAECÆ LINGUÆ AB HENRICO STEPHANO CONSTRUCTUS

Ἐλκος, τὸ, Ulcus [Gl.] vel Hulcus, retinendo aspirationem Gr. vocis. Ab Homero autem accipitur pro τραῦμα etiam, i. e. Vulnus [Gl.] , Π, Δ, [190] : Ἐλκος δ' ἰητῆρ ἐπιμάσσεται · ubi annotat Eust. non intelligi πύον per ἔλκος, ut a posteris, sed τὴν κατὰ τραῦμα λύσιν τῆς συνεχείας, sicut et alibi : unde ἔλκος dici ab ἔλκω, s. ἐλκύω, sc. διὰ τὸ παρειλκύσθαι τοῦ συνεχοῦς. [Alibi sæpe Hom., it. Pind., Soph., Eur.] Sic vero et a ceteris poetis vulnus, quod Adonis ab apro accepit, vocari solet ἔλκος : quod aliquoties repetitur a Bione in illius Epitaph. Sed et ipse Hippocr. [ut multis exposuit Foes. in Œcon.] Omnem continui solutionem appellavit ἔλκος, nondum usu receptis, ut credibile est, ceteris nomm. ῥῆγμα, θλάσις, etc. [Metaph. Solon ap. Demosth. p. 422, 13 : Τοῦτ' ἤδη πάση πόλει ἔρχεται ἔλκος ἄφυκτον. Æsch. Ag. 640 : Πόλει μὲν ἔλκος ἐν τὸ δήμιον τυχεῖν. Soph. Ant. 652 : Τί γὰρ γένοιτ' ἂν ἔλκος μεῖζον ἢ φίλος κακός ; Hesych. : Ἐλκη, λῦπαι, Σοφ. Τριπτολέμω. Axioch. p. 386, C : Ἄλλ' ἢ γεωργία γλυκύ ; Δῆλον ἄλλ' οὐχ ὄλον, ὡς φασιν, ἔλκος ἀεὶ λύπης πρόφασιν εὐρισκόμενον. Conf. Theocr. 11, 15 : Ἐχων ὑποκάρδιον ἔλκος Κύπριδος ἐκ μεγάλας. De ulceribus Xenoph. Eq. 5, 1 : Πολλάκις κινῶν ὁ ἵππος ἐπὶ τῇ φάτνῃ τὴν κεφαλὴν, εἰ μὴ ἀσινῆς ἢ φορβειὰ περὶ τὰ ὦτα ἔσται, πολλάκις ἂν ἔλκη ποιοίη. Ἐλκη κτηνῶν ἐκ τραχήλω, Patices (Pantices Meurs.) ; Ἐλκος κτήνους ἐπιτραχηλίου (l. ἐπὶ τραχήλου vel ἐπιτραχήλιον), Panceps, Gloss. Apud Demosth. p. 422, 13 ; 1260, 18, item dicitur de ulceribus ex catenis plagisque acceptis. Polyb. 1, 81, 5 : Τινὰ τῶν ἐν αὐτοῖς (corporibus) γεννωμένων ἐλκῶν καὶ φυμάτων (eadem vocc. conjugit Theophr. fr. 20, 48) ἀποθηριοῦσθαι συμβαίνει καὶ τελέως ἀβοήθητα γίγνεσθαι. Ἐλκη ὑγρὰ et ξηρὰ apud Theophr. H. Pl. 9, 11, 2 ; νεμόμενα ib. 4. Atque sic sæpissime apud medicos recentiores. Τὸ χρονίσαν τραῦμα interpr. Suid., Zon. ; Hesych. πᾶν τραῦμα. || De arborum incisura in insitione, ut ἔλκοποιέω et ἐλκόω, Plut. Mor. p. 769, E : Καίτοι καὶ μεθ' ἔλκουσ ἴσως οὐδὲν ἦν δεινὸν ὥσπερ τὰ δένδρα συμφυῆ γενέσθαι πρὸς

γυναῖκα χρηστήν. || Tibiam ita per jocum appellatum ab ulcere s. fistula in tibia pedis memorat Eust. Π. p. 968, 50 : Καὶ ὄρα παλαιὰν τόλμαν ἐτυμολογίας ταύτης ἀχρειούσης τὰ σπουδαῖα. Διθυραμβώδης γὰρ ἐστὶ καὶ ὁμοία ἐκείνοις, ἐν οἷς Οὐδεὶς μὲν λέγεται ὁ Ὀδυσσεὺς, ὡς Οὐτίς ἐν Ὀδυσσεΐα κληθεὶς, ἢ ποιμενικὴ δὲ σῦριγξ ἔλκος διὰ τὴν ὁμώνυμον ἐν ποσὶ σύριγγα, ἣτις ἐστὶν εἶδος ἐλκώσεως, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα. || Confus. c. ἄλγος Hom. Π. Π, 523. .C. ὀλκός in gl. Photii Ὀνυχος ἔλκος, οἶον ἔλκυσμα, ἢ μακρὰ γραμμὴ, ubi cod. a pr. m. ο pro ε.]